

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO IV.

LJUBLJANA, PETEK, 22. DECEMBRA 1939.

ŠTEV. 15.

BOŽIČ 1939

Pred več kot devetnajststo leti se je dokončal največji dogodek v vsej zgodovini človeštva. To je bilo tisto leto, ko se je nebo sklonilo k zemlji, ko ji je dalo poljub sprave in miru. Bog se je usmili trpečega človeštva, ki je blodilo v temi nevednosti, in poslal je svojega Sina, da bi bil vsem pot, resnica in življenje.

Tedanji veliki svet tega ni spoznal. Bil je popljen v svoje malenkostne skrbi in opravke. Malo prej je cesar Avgust tretjič zaprl vrata Jezusovega svetišča. S tem je hotel naznaniti celemu svetu, da ves zemljekrog uživa rimski mir — pax romano, da se cesarjevi moči nihče več ne upira. Premagal je Ilire, Panonce, Sihambe in alpske gorjance. Pesniki in pisatelji so se skušali, kdo ga bo bolj pohvalil in se mu priljnil. Njemu v čast so po širnem imperiju gradili svetišča, zmagoslavne spomenike, ponosne slavoloke s takimi napisi: »Cesar, gospodar sveta in morja, novi Jupiter, ki mu je že Jupiter dal ime rešitelj, zvezda, ki vzhaja nad svetom, odrešenik«. Tako globoko so padli narodi, da so živemu vladarju dajali božjo čast.

V Palestini se je bližal konec Herodovega kraljevanja. To je bil tisti blazni, zločinski in razuzdani Herod, ki je dal umoriti svojo mater in ženo, svoja sinova Aleksandra in Aristobula, ki je znal z zvižajo in nasiljem spraviti s poti vse svoje nasprotnike. Njegovi podložniki so trepetali v strahu za svoje življenje; kajti vsak poskus upora je zadušil v krvi. Zanj življenje drugih ni imelo nobene cene.

PESEM MIRU SREDI VOJNE

Žalosten bo tudi letošnji božič za mnoge ljudi, za številne družine, za cele narode. Žalostni ga moramo biti vsi kristjani. V letu 1939., ko je preteklo več kot devetnajst vekov, odkar je prvič stopil na zemljo Knez miru, si moramo od sramu zakriti svoj obraz, da prav med kristjani po dvajsetih letih znova divja krvava, dá, najstrašnejša in najbrezobzirnejša vojna, kar jih je svet doživel. Kdaj je kateri barbarski narod tako nečloveško, tako zverinsko stiskal in mučil milijonske narode? Kdaj je kdo gnal na morišče tolike množice ljudi? Kdo uničil in razmetal po vsem svetu toliko družin in pahnil vse človeštvo v morje nepopisnega trpljenja? Rimski cesar Avgust je hotel imeti mir v državi, njegovi današnji posnemovalci ga nočejo imeti.

Trikrat so potegnili meč iz nožnice in tri države so padle v jarem sužnosti. In zdaj na severu kri spet rdeči sneg, ko hoče zločinski Herod spraviti s sveta narod, ki mu je na poti.

Da, še hujše je danes kot je bilo takrat za časa Avgusta in Heroda. Takrat življenje posameznika ni nič veljalo, danes ne velja nič življenje in obstanek celih narodov.

KDO JE KRIV?

Ali je Cerkev odpovedala? Ne, Cerkev je vedno ostala zvesta svojemu mirovnemu poslanstvu in tudi še danes. Pravi duh Cerkve ne prihaja morda nikjer tako javno do izraza kakor v njenem mirovnem gestu, ki ga ponavlja ob svojih največjih praznikih. O božiču jo prepevajo angeli: »Mir ljudem na zemlji!« Na velikonočni dan ga želi od smrti vstali Gospod: »Mir vam bodi!« In v velikoduhovniški molitvi je apostolom obljubil: »Svoj mir vam zapustim, svoj mir vam dam; ne kakor daje svet, ga vam jaz dam. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.« (Jan 14, 27.) To geslo razodeva čisto drugačnega duha, kakor ga slišimo danes iz bobnenja topov in zrakoplovov in min.

Človeški napuh in pohlepnost sta tega pokolja kriva. Napuh narodov, ki pravijo, da nimajo in nikoli imeli niso izvirnega greha, pač pa so že po rojstvu plemenita in nad vsemi drugimi narodi vzvišena rasa. Pohlepnost, ki hoče imeti nafte, železa, premoga, žita, zemlje in morja, da bo drugim gospodaril in na račun drugih lagodno živel. Za takimi dobami, ko se daje slava ljudem, ne Bogu, ko obrne človek oči k zemlji in se čisto posveti zemskim skrbem, versko pa popolnoma obuboža, za takimi dobami vedno pridejo silni pretresi, ki jih zgodovina za vselej vtisne človeštvu v spomin.

NAŠ BOŽIČ

Mi smo letos po posebni božji dobroti in naklonjenosti obvarovani vojne vihre. Kdo se ne bi prav prisrčno zahvalil Jezusu za to veliko milost, če se spomnimo mučeniške Poljske, Finske, Češke? In vedno v življenju pokažimo, da prav razumemo naročilo in obljubo svete noči: dajajmo Bogu slavo in čast, ki mu gre, in trdno zaupajmo in prosimo, da naj še naprej dá miru nam, našim družinam in našemu narodu.

Vitka K. Muska brezupno izmikanje

ČUDNO POJASNILO...

Vitko K. Musek že čuti, da se je ujel v precep. V znanem članku »Boj proti komunizmu« je napadel novo ljudsko izdajo papeške okrožnice »Divini Redemptoris« in jo imenoval »nekvalitetno«, kar pomeni, da je zanič.

Vjel se je, zdaj pa oprezuje in tipa, kako bi se izmotal. Slovesno pojasnjuje v »Delavski pravici« z dne 16. decembra 1939.: »Pojasnjujem, da sem pri kritiki v članku navedene brošure izvzel citate iz papeške okrožnice »Divini Redemptoris« in sem se omejil le na razlago citatov.

NE DRŽI!

Izgovarja se: »V članku sem izvzel citate iz papeške okrožnice«. Toda to kratko malo ni resnica. V članku namreč ni sploh nič izvzemal in tudi citatov iz papeške okrožnice ne. Še stoji pisano v tisti »Delavski pravici«, da je brošura (ne pa samo razlaga), da je cela brošura zanič. Čisto jasno se vidi, da Musek v svoji namišljeni visokosti vse besedilo brošure, to je okrožnico z razlago skupaj, krivično in nespartmetno napada.

Če bi bil Musek res v svojem članku papeževe besede res količkaj izvzel, kako bi bilo potem mogoče, da bi to prezrli vsi kritiki, ki jih je bilo precej in ki so vsi njegov članek obsodili kot nekatoliški?

KAJ TOREJ MUSEK NAPADA?

Pa recimo, da Musek napada samo razlago okrožnice. No, kaj mu pa pri razlagi ni všeč. Ali vsebina, ali izraz?

Če vsebina, potem je že zopet napadel vsebino papeževe okrožnice same. Zakaj v snopičih, ki so do tistega dne izšli, so opombe le ponavljale nauk iz okrožnice tako, da so bila težja mesta okrožnice samo bolj poljudno povedana. Če pa hoče Musek kritizirati samo izraz, naj kar pove, če mu je kaj preostro, v katerem stavku slutl germanizem in kje ni vejica na pravem mestu in če je še kaj takega. Potem naj napiše v »Delavski pravici« nov popravek, da je vsebino izvzel tudi pri opombah in da je napadel samo izraz, da je v brošuri šest vejic premalo in potem naj ponovi svojo prvotno obsodbo, da je zato po njegovem brošura za nič.

Ta popravek bo prav toliko podprt in upravičen, kot je sedanji, kjer pravi, da je brošuro odklonil zaradi opomb.

ČIGAVO DELO NI KVALITETNO IN USTVARJALNO?

Zdaj pa še tole:

Musku se je zdelo, da v brošuri razlaga ni kvalitetna, kot sedaj pravi.

Mi bi pa bili z njegovimi članki bolj zadovoljni, ko bi bili količkaj kvalitetni. Ko bi bila vsaj glavna misel prava in čista! To mu kar odpuščamo, da so njegova izvajanja meglena, da je njegov slog v resnici za nič. Ko bi vsaj samo misel in ideja bila čista! Pa ni!

KDO SO MUSKU »NEGATIVNI ELEMENTI«?

Muskove ideje niso čiste in vedno bolj se kaže, da niso. V omenjenem popravku n. pr. trdi, da je napisal svoj članek »proti negativnim elementom«.

To leti pač na tiste, ki so brošuro izdali. Zdaj pa vprašamo: Kdo si upa in kdo more izdajatelje brošure, pisane proti brezbožnemu komunizmu, imenovati »negativne elemente«? Samo tisti, za katerega so komunisti »pozitivni elementi! Samo tisti, ki bolj držl s komunizmom in marksizmom kot z nami. Za Muska so izdajatelji knjige kajpak negativni, ker delajo zoper marksizem, ki torej po njegovem mnenju predstavlja kulturo in napredek. Mi katoličani pa dobro vemo, da so pisci te knjige zelo pozitivni in smo jim hvaležni za njihovo delo.

Bog daj še takih delavcev in še takih knjig!

Komunist - izdajalec naroda!

TAKO DELA DEMOKRATIČNA DRŽAVA!

»Weltwoche« poroča:

Komunist Florimond Bonte vstopi med Daladierovim govorom v dvorani parlamenta. To je eden izmed podpisnikov defetističnega pisma na predsednika parlamenta Herriota; proti njemu je bilo izdano zaporno povelje, a niso ga mogli dobiti. Na sejni dan si najame avto in se nepoznan pripelje v Burbonsko palačo. Nič ne more v poslopju parlamenta biti aretiran, zato se Bonte nemoteno vsede na svoje mesto.

Prejšnji pariški policijski prefekt Chiappe, ki sedi na desnici, ga je takoj spoznal s svojim policijskim očesom. »Gospod predsednik«, prekine Chiappe Daladiera, »protestiram, tamle sedi izdajalec Bonte!«

Incident velikega merila grozi. Daladier prekine svoj govor, obrne blikovljilnik proti levi, žle mu nabreknejo. V dvorani hrup. Od leve do desne, vse je nemirno. Blum nervozno bobna s prsti po mizi, Louis Mariu suklja svoje bele roke, in vse je proti Bonteu. Končno zagrmí Herriot z leviljnim glasom: »Vaša navzočnost tukaj, gospod Bonte, je izzvaljanje in škandal. Pozivam vas, da greste!« Poslanci ploskajo predsedniku, a Bonte se ne umakne. Predse razgrne rokopis, čigar vsebina bo ostala večna skrivnost, kajti prebrana ni bila nikoli. Monsieur Barth, član hišne uprave, poskuša Bonteu zlepa dopovedati, a zastoj. Nepremično gleda Daladier v ta prizor. »Francoski parlament«, zavpije, »v navzočnosti izdajalca ne bo razpravljaj!« Herriot sili v komunistu, da se odstrani. Zdaj pomigne dvema stražarjema, velikanoma. Zgrabita ga za vrat in ga vlečeta iz zbornice. On se otepa z rokami in nogami.

V mirnem času bi iz tega prizora prišel generalni štrajk, danes je to majhen dogodek.

Čitaj, čitaj, zopet čitaj!

3. Razumeli boste, častiti bratje, o kateri grozeči nevarnosti govorimo, namreč o tako imenovanem boljševiskem komunizmu, ki je ateističen, brezbožen in ki mu je glavna namera, da prevrne ves družabni red in poruši temelje krščanske kulture.

6. Ta nevarnost po zvijačnosti prevratnih ljudi od dne do dne bolj narašča.

15. Toda, kako je mogoče, da se tak nauk, ki je znanstveno že davno premagan in ki mu tudi vsakdanje življenjsko izkustvo nasprotuje, tako hitro po vsem svetu širi?

To nam bo jasno, če pomislimo, da jih je le malo, ki bi zares doumeli, kaj komunisti hočejo in kam težijo,

dočim se večina slepo vdaja njih premeteni agitaciji in varjivim obetom.

Tako prevarajo dostikrat tudi nenavadno poštene ljudi.

Svetovni rekorder v teku o svojem vstopu v katoliško Cerkev

»Človek se čuti v resnici zadovoljnega, če na dirkališču odnese zmago nad najboljšim tekačem sveta. Srečen trenutek je bil tisti, ko je izvedel, da je dosegel rekord v teku ali celo postavil novega. Posledica športnega tekmovanja je med drugim tudi prijetno veselje. Pojavijo se laskava časopisna poročila, ki jih naravno človek rad bere, čeprav jih ne sme veliko poštovati.

SREČNA ZAVEST, DA SEM KATOLIČAN

Toda ne vse to in ne časti, ki sem jih bil deležen, ker sem kot tekač slučajno imel srečo, se ne morejo primerjati z resnično veseljem doživljanjem, kakršnega sem imel, ko sem bil prvič popolnoma deležen srečne zavesti, da sem katoličan. V svoji veri sem našel novo srečo in v svojih molitvah nesluteno tolažbo. Moje spreobrnjenje je bilo gotovo najpomembnejše dejanje mojega življenja in se za ta korak nikakor ne kesam.

ZAMOREC — KONVERTIT

Marsikateremu bralcu, posebno v Združenih državah, se bo zdelo čudno ali nenavadno, da se zamorec odloči za vstop v pravo Cerkev. Moje plemo, ki napreduje s precejšnjim uspehom, bi bilo bogata žetev za notranji misljon. Katoličanstvo je med mojimi rojaki veliko napravilo. Dokaz za to so cerkve in šole za nebela plemena.

Lahko rečem, da nisem imel nobenih posebnih težav, ko sem postal katoličan. Nisem poznal neprijetnosti tolikih konvertitov, katerim so domači delali težave. Moja mati je postala katoličanka celo prej kot jaz. V domači hiši v Chicagu so ji njene bele in črne prijateljice, ki so bile prave vere in katerih odkritosrčnost, gorečnost in vdanost v trpljenje so napravile močan vtis nanjo, vzbujale zanimanje za Cerkev.

POČASNO BLIZANJE

Ko sem obiskoval še gimnazijo, sem se zelo zanimal za katoliško Cerkev. To je bil eden izmed vzrokov, da sem študiral na marquetteški univerzi, kjer je ta visoka šola katoliška, ki jo vodi jezuiti.

Moje spreobrnjenje ni bilo posledica jezuitskih vplivov, kakor so iz-

javili nekateri moji nekatoliški prijatelji, in se tudi ni zgodilo zaradi prijateljev pri igralnem moštvu ali v šoli. Mnogo prej, preden sem obiskoval marquetteško univerzo, sem se, kakor sem že prej omenil, zelo zanimal za Cerkev, in opazovanja, ki sem si jih tukaj nabral, so le še potrdila zaključke, do katerih sem že prej prišel.

ZASEBNI POUK PRI P. MARKOEJU

Na nekem potovanju z marquetteškim športnim moštvom v pozni zimi leta 1932. sem zaupal svoje velike misli nekemu dobremu prijatelju. Zelo navdušeno mi je čestital in mi svetoval, naj se takoj dajem poučevati. Toda odklonil sem to z besedami: »Zdaj nimam časa. Preveč učenja, preveč vaj na tekalnišču. Vendar se hočem z odprtimi očmi približati katoličanstvu.« Moj prijatelj je na to pristal. Sporočil je novico takratnemu voditelju moške družbe na univerzi, patru Johnu Markoe-ju S. J., ki je bil v obeh vseh dijakov v pravem pomenu besede res mož. Šel sem torej k njemu.

Prav za prav nisem imel pomislekov, toda zadeva se mi je zdela važna. Pater Markoe je znal zasebni pouk kolikor mogoče olajšati. Pokazal mi je, katera Cerkev je prava in me potem vpeljal v verske resnice in religiozne obrede.

Tudi drugi so mi izkazovali največjo pozornost. Sploh sem na univerzi našel ne samo v verskem, ampak tudi v znanstvenem oziru hvalevreden družabni duh sodelovanja med dijaki in fakulteto. To je bil vzrok, da sem se tu počutil tako zadovoljnega in srečnega.

KATOLIČANSTVO MI JE ODRPLO OČI

Moj sprejem v Cerkev je bil pred več kot sedmimi leti. Dan sv. birme je bil zame dan veselja. Nič manj veselja poln ni bil zame 8. december 1932., ko sem bil sprejet v Marijino družbo.

Katoličanstvo mi je odprlo oči. Dalo mi je novo veselje do življenja, tolažbo in moč. V športu in učenju, v svojih fizičnih in duhovnih stremljenjih sem se zanašal na molitve. Moja želja in moja molitev je, da ohranim zvestobo Cerkvi.

Dva junaka

Bilo je med svetovno vojno l. 1917. v Parizu. Zagrizen nasprotnik katoličanov se je hotel v vojski proslaviti. Star je bil devet in trideset let; po postavi močan in krepkega zdravja. Vstopil je v vojaško službo in se hotel izkazati junaškega in požrtvovalnega Francoza-brezverca.

Svoj sklep je sporočil stricu ministru. Ta je bil iznenaden, kajti nečak je zahteval, naj ga takoj pošlje na fronto.

Kot rezervni poročnik je odšel v strelske järke. Ni trepetal, ko se je bližal vojni črti, kjer vlada smrt.

Polkovnik ga je sprejel prisrčno in z nemalim začudenjem. Pred njim je stal človek, ki je bil dvakrat podčelnik v ministrstvu. »Kako daleč smo prišli, ko že parlamentarci dobivajo pogum?« si je mislil.

Prišlec mu pa razloži:

»Pred seboj imate zastopnika našega laicizma. Pripravljen sem na vse žrtve v dobrobit države, če je potrebno... če bo treba umreti, bom umrl.«

Polkovnik se nasmehne in molči.

Rezervni poročnik nadaljuje:

»Mi, ljudje republikanske miselnosti, prihajamo, da z žrtvami pripomoremo naši stvari do zmage. Odpovedujemo se vsemu udobju, morda tudi življenju.«

V tem hipu strašno počni in zračni sunek vrže oba po tleh.

Novi vojak se dvigne, bled kakor mrlič. — »Kaj je?« zakriči.

»Majhna eksplozija«, odgovori polkovnik.

»Kakšna eksplozija?«

»Nekje v bližini je padla granata.«

»Nekoliko sem se prestrašil, pa se bom navadil...« reče parlamentarec s tresočim glasom.

»Vedno moraš biti na vse pripravljen«, pristavi polkovnik, »zlasti pa na tisto, ko vas granata podsuje. Tedaj bo pa konec.«

»Biti podsut,« si je mislil novinec sam pri sebi, »ne bo smešna smrt, kakor sem jo gledal v operi. Seveda, pravzaprav bi moral najprej iti v ozadje, da bi se privadil.«

Tedaj se odpro vrata in neki poročnik vstopi v zaklonišče. Obleko ima umazano in raztrgano. Roka je bila ranjena, da mu teče kri.

»Ste ranjeni?« vpraša polkovnik.

»To ni nič. Kos granate me je opraskal po roki,« odgovori poročnik in se zasmije.

»Ničče vas ni silil, da bi ostali na straži, ko niste na vrsti,« reče polkovnik.

»Delal sem družbo tovarišem,« mu odvrne prišlec in si nažge pipo.

»Gospod,« pravi polkovnik rezervnemu poročniku, »tu vam predstavim najhrabřejšega častnika svoje- ga polka. Kjer je treba, takoj priskoči na pomoč.«

»Čudovito! Gospod, ga vpraša novi vojak, še ves tresoč se od strahu, »kaj ste pa v civilu?«

»Duhovnik,« mu odvrne poročnik.

Blagoslovljene božične
praznike želita
uredništvo in uprava.

Nesrečno mesto Komsomolsk

ŽALOIGRA RUSKE MLADINE

Pametni ljudje se danes odvrtačajo od komunizma, ko vidijo razdejanje in smrt, njegovi najzvestejši spremeljvalki. Čedalje manj je zapeljancev, ki se verjamejo v zemeljski raj, ki ga Lenin in Stalin obljubujeta že dvajset let. Tudi med mladino! Kajti strašne so žrtve, ki jih je morala plačati ravno uboga ruska zapeljana mladina pri ustvarjanju tega paradiza. Ali pekel ostane pekel, če mu tudi boljševiki rečejo raj! To nam pričajo tile dogodki.

POHOD TISOČEV NA DALJNI VZHOD

Mladino je med vsemi »velikimi« deli sovjetskih peletk najbolj navdušila industrializacija Daljnega vzhoda. L. 1932. so se zbrali iz vseh krajev Rusije tisoči prostovoljcev, ki naj bi v vzhodni Sibiriji na bregovih veletoka Amurja zgradili novo mesto. Gradili naj bi to mesto samo komsomolci (člani komunistične sovjetske mladeži); zato naj to mesto njim na čast dobi ime »Komsomolsk«. Mesto je res nastalo in sovjetski listi so razglasili, da šteje 60.000 prebivalcev. Izgublja se sredi sibirskega pragozda in je zrastle iz krvi tisočev zapeljanih mladih fantov in deklet.

PROPAGANDA IN RESNICA

Sovjetske oblasti so izdale mnogo propagandnih brošur, ki v njih proslavljajo Komsomolsk »mesto mladine«. Ali resnica je čisto drugačna. Izdala nam jo je ruska pisateljica Vera Ketlinskaja, ki je nastanek mesta popisala v obliki romana. V njem odkrito popisuje neizmerno trpljenje, lakoto, boleznin in nesreče, ki so zadevale komsomolce. Da je taka knjiga sploh mogla iziti, si je morala nadeti krinko kritike proti nasprotnikom režima: vsega so seveda krivi saboterji, trockisti in sovražniki delovnega ljudstva, ki jih končno razkričkajo in postrele.

NA POTI V KOMUNISTIČNI RAJ

Smo v marcu 1932. Prve skupine prostovoljcev potujejo skozi Sibirijo, čez Habarovsk in po reki Amurju v bodoči Komsomolsk. Je to pisana družba mladih fantov in deklet, ki so siti dolgočasnega in enoličnega dela v tovarni ter hočejo drugačnega dela in zraka; študentov, ki so lačni in žejni čudovitih pustolovščin; vajencev, ki so se naveličili učenja in hočejo spremeniti ozračje.

Na dolgem potovanju pregleduje ta srečna mladež tajge, zemljevide in prebira poročila o neizmernem

bogastvu Daljnega vzhoda. Tam je vsega v izobilju: na Sahalinu premoga in petroleja, na obalah Kamčatke rib, ob Kolimi zlata, na severu divjačine in dragocene kožuhovine, ob Usuri skoraj tropski pragozdi. In sredi te dežele mora zrastle najlepše mesto na svetu. To je bilo geslo vseh.

PRVA RAZOČARANJA

V Habarovsku jih sprejme vrhovni vodja, tovariš Verner, vsemogočni gospodar bodočega Komsomolska. Mrk diktator. Med njim in delavci ni nobenega tovarištva. Suhi ukazi, odločne odredbe, to jih je čakalo za sprejem. Na ladji, ki naj jih odpelje po Amurju, zavlada železna disciplina. To je hudo razočaralo mlade popotnike. Sanjali so o svobodi, prišli so v kaznilnico. Tovariš Verner ne pozna šale. Če se malo pregrešiš, takoj ječa!

V STRAŠNI DŽUNGLI

Na cilju so. Ali komsomolci tega ne morejo verjeti. Morda se je vodja zmotil in jim ukazal izstopiti na napačnem kraju? Saj sredi te goste, divje, močvirnate tajge Komsomolsk vendar ne more stati. Ali naj sredi te strašne, skrivnostne, neprehodne džungle leži bodoča prestolnica sovjetske mladine? Verner pravi da! Kje ho stanovalo nekaj tisoč delavcev? Za žene in dekleta je nekaj lesenih bajt, za druge ni prostora.

SIJAJNI NAČRTI NA PAPIRJU

So pa načrti bodočega mesta tako veličastni, da morajo vsakemu dati poguma. Verner razlaga množici: Tu so narisane široke ceste. Na obeh straneh bodo stale moderne palače, klubi, kino, gledališče, knjižnice, šole, velikanske delavnice in tovarne. Tam kjer je tajga najbolj močvirna, bodo vzorne mehanične delavnice in na strmem bregu deroče reke bo stala velika električna centrala...

KRUTA RESNICOŠT PRISTNA BOLJŠEVIŠKA DESORGANIZACIJA

Ali najprej bo treba pragozdi posekati, močvirje izsušiti, zasuti, zravnavati. Kdor nima škornjev, ni za to delo. In teh je več kot polovica. Manjka obuvala, ni orodja. Kdor ga pa ima, ne ve kaj z njim početi; kajti tem mladim mestnim delavcem, ključavničarjem, krojačem, čevljarjem in mizarjem se še sanja ne, kako se sibirski pragozd krči. Podnevi so v večnem strahu

pred strupenimi kačami, ki kar gomezajo v gostem podrastu, ponoči jih žro komarji. Stiska jih mraz, lakota, izčrpanost, več jih izgubi vid. To čudovito komunistično mesto nima namreč ne lekarne, ne zdravnišnice, ne bolnišnice. Strašen sibirski naliv jim preobrne šotore, uniči živila, razdere delavnice. Delavci godrnjajo, a Verner jih tolaži, da bo že bolje, kajti živila, orodje in priprave so že na potu. Vedno je kaka stvar na potu, a v Komsomolsk nikoli ne pride. Zaradi nezdrave hrane delavci kar cepajo za skorbutom. V Amurju sicer mrgoli rib, a komsomolci jih ne znajo pripraviti in konservirati, ker ni soli, ne večjih ljudi. Sredi sibirskega bogastva umirajo od lakote.

IZDANA MLADINA V STRAHO-TAH SIBIRSKE ZIME

Že se bliža strašna sibirski zima. Ljudje zmrzujejo v šotorih, a Verner in njegovi sodelavci tratijo čas za neskončnimi razgovori, kako izvršiti celoten načrt.

»Nočemo stanovanjskih barak«, kriči blaznež, »hočemo tovarni, strojev, ladij!«

ŽALOSTEN KONEC...

Zaradi zločinske nemarnosti voditeljev je zima pokosila tisoče mladih življenj. Drugi so bežali na Sahalin in na Kamčatko, nekateri so se vrnili domov. Komsomolsku so pa v zasmeh dali ime Kopaj gorod t. j. mesto, ki je zakopano v zemlji. Kajti kjer bi morale biti velikomestne ceste, nlice in palače, stoje lesene barake, hlovnate kočice in v zemljo skopani rovi, pokriti z vejami, da nudijo ljudem malo zavetja. Tako se je končala žaloigra sovjetske mladine v Sibiriji, ki so jo blazni in zločinski boljševiski komisarji porabili za komunističen poskus na živih ljudeh. Dobesedno na truplih tisočev in tisočev mladih življenj so gradili novo mesto.

Tisti, ki hočejo slovensko mladino osrečiti s takim peklom, naj vedo, da se homo borili proti vsem takim poizkusom. Verujemo, da bomo tudi zmagali.

Prav te dni ponujajo komunisti po univerzi propagandno brošuro o boljševiskih univerzah. Toda kateri pameten človek bo verjel lažem propagande brezbožnikov?

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misljovska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).